

Ναί, ο Ροϋμπεν Σλάκ έπρεπε νά πεθάνη!.. Ήξερε πολλά!.. Έπρεπε νά δοθῆ ἕνα τέλος στους στοχασμούς του... Ἀπό τότε πού τόν εἶχε πάρει ὁ Πέτε Ζομάν γιά σύντροφό του στή ληστεία τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς δέν περνοῦσε βδομάδα πού νά μὴ τοῦ ἀποσπάσῃ πότε ἑκατὸ καὶ πότε διακόσιες λίρες... Κι' ὅμως ὁ Πέτε δέν τόν εἶχε ἀδικήσῃ τότε: τοῦ εἶχε δώσει δυὸ χιλιάδες λίρες, νομίζοντας πὼς θὰ τόν ἀφήνε ἤσυχο καὶ θὰ τραβοῦσε ὁ καθέννας τὸ δρόμο του... Τί ἔφταιγε αὐτὸς ἂν ὁ Ροϋμπεν τὰ εἶχε χάσει στὰ χαρτιά κ' εἶχε μείνει ἀπένταρος; Κι' ὅμως αὐτὸς τὰ πλήρωνε ὅλα. Χθὲς ἀκόμα τοῦ εἶχε ζητήσει διακόσες λίρες κ' ἐπειδὴ τὸν ἀπειλήσῃ πὼς θὰ τὰ φανέρωνε ὅλα στὴν ἀστυνομία, ἀναγκάστηκε νά τοῦ τὶς δώσει... Ἀ, αὐτὸ δέν ἔπρεπε νά ἐπαναληφθῆ! Ἐπρεπε νά βγῆ ἀπ' τὴ μέση ὁ Ροϋμπεν Σλάκ!.. Ἐπρεπε νά τόν σκοτώσῃ!

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε ὁ Πέτε Ζομάν, καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του κι' ἔμενε κατάπληκτος κι' ὁ ἴδιος μὲ τὴ γαλήνη μὲ τὴν ὁποία σχεδίαζε τὸ ἔγκλημά του. Τὸ πῶς σπουδαῖο, κατὰ τὴ γνώμη του, ἦταν νά βρῆ ἕνα ἄλλοθι πού νά μὴ μπορέσῃ νά τὸ ἀμφισβητήσῃ ἢ ἀστυνομία. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα. Ἐμείνε μιά ὀλόκληρη ὥρα ἐκεῖ μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια του τοὺς κροτάφους του, μὲ τὸ βλέμμα του χαμένο μακριά.

Ἐνα ἔκκορμεν, σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο, σήμανε μιά μετὰ τὸ μεσημέρι. Κι' ἔξαφνα ὁ Πέτε κατάφερε μιά τόσο δυνατὴ γροθιά ἀπάνω στὸ τραπέζι του, ὥστε τὰ καλαμάκια τινάχτηκαν ἀπάνω.

— Βρῆκα! φώναξε. Τί ἔμπνευσις!

Κι' ἄρχισε ἀμέσως νά μελετᾷ μὲ προσοχὴ ἕνα πρόχειρο σχεδιάγραμμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ροϋμπεν Σλάκ, τὸ ὁποῖο εἶχε φτιάξῃ ἀπὸ μνήμης. Ἐπειτα σηκώθηκε ἔξαφνα καὶ τράθηξε πρὸς τὸ παράθυρο. Ἐξω οἱ διαβάτες ἐβίαζαν τὸ βῆμα τους πηγαίνοντας νά φᾶνε κι' ὁ θόρυβος τῆς πρωτεύουσῃς μεγάλωνε ἀδιάκοπα. Ὡστόσο, ὁ Πέτε Ζομάν δέν ἔδωσε καμμιά προσοχὴ οὔτε στους διαβάτες, οὔτε στὴν κίνηση τοῦ δρόμου. Τὰ βλέμματά του εἶχαν προσηλωθῆ σ' ἕναν ὑπαίθριο φωτογράφο, στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου περιμένε πελατεία. Κι' ἔπειτα τὰ βλέμματά του πῆγαν σ' ἕνα ρολοῖ πού βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω του...

Ὁ Πέτε χαμογέλασε. Ἐψαχνε νά βρῆ ἕνα ἄλλοθι;.. Νά πού τοῦ παρουσιαζόταν τὸ πιὸ περίφημο πού μποροῦσε νά φανταστῆ! Ποιὸς ἀστυνομικὸς, ποιὸς ἀνακριτῆς, ποιὸς εἰσαγγελεὺς θὰ μποροῦσε νά διαμφισβητήσῃ ἕνα τέτοιο ἀκαταμάχητο, ἀδιαφιλονίκητο ἄλλοθι; Ναι, ἦταν ἕνα ἄλλοθι στὸ ὁποῖο μποροῦσε νά βασίζεται.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Πέτε βρισκόταν ἔξω... Πέρασε στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο κι' ἄρχισε νά βαδίζει ἀργά, ἀδιάφορα, τραβώντας πρὸς τὸν φωτογράφο.

Ὅπως εἶχε προβλέψει, ὁ φωτογράφος τὸν φώναξε ὅταν ἔφτασε κοντά του. Ὁ Πέτε ἔκανε πὼς δέν ἀκουσε κι' ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του. Προχώρησε λίγα μέτρα κι' ἔξαφνα γύρισε πίσω σὰν νά δίσταζε... Ὁ φωτογράφος, προαισθανόμενος ἕναν πελάτη, τοῦ φώναξε:

— Θέλετε καμμιά φωτογραφία, κύριε; Μέσα σὲ δυὸ λεπτά θὰ εἶνε ἔτοιμη.

Ὁ Πέτε Ζομάν χάρεισε τὸ πηγούνι του μὲ ὕφος ἀναποφάσιστο κ' ἔπειτα ἔρριξε μιά ματιὰ στὸ ρολοῖ πού βρισκόταν μπροστὰ του. Ἡ ὥρα ἦταν μιά καὶ τέταρτο.

— Ἐλα, εἶπε στὸν φωτογράφο. Φωτογράφησέ με...

Καὶ στάθηκε ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ ρολοῖ, παίρνοντας ὕφος χαμογελαστό. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ - τρία λεπτά, ὁ φωτογράφος τοῦ ἔδινε τὶς φωτογραφίες του ἔτοιμες κι' ὁ Πέτε, ἀφοῦ τοῦ πλήρωσε τὸ συμφωνημένο ποσόν, ἔξαφανίστηκε μέσα στὸ πλήθος.

Ἐστριψε σὲ λίγο σ' ἕναν μικρὸ δρόμο κι' ἀφοῦ προχώρησε μερικὰ μέτρα, ἄρχισε νά τρέχῃ γρήγορα, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριξε μιά γρήγορη ματιὰ γύρω του.

Στάθηκε λαχανιασμένος μονάχα ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Ροϋμπεν Σλάκ. Τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ ἐκεῖ κι' ἄλλες φορές κ' ἔξερε ὅτι ὁ παλιὸς συνεργάτης του αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς ἡμέρας ἔκανε τὴν ἀλληλογραφία του. Ἐξερε ἀκόμα ὅτι ὑπῆρτες δέν ὑπῆρχαν στὸ σπίτι κι' ὅτι ἡ γυναίκα πού τὸ συγύριζε ἔφευγε πάντοτε στὶς ἔντεκα τὸ πρωί. Ὁ Πέτε τὰ ἔξερε ὅλ' αὐτὰ γιὰτὶ σχεδίαζε τὸ ἔγκλημά του ἀπὸ καιρὸ.

Τὸ γκαράζ καὶ τὸ ἄλλο σπίτι, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα βρισκόταν ἡ κατοικία τοῦ Σλάκ, ἦσαν τὸ ἕνα ἀδειανὸ καὶ τὸ ἄλλο ἀνοίκιαστο πρὸ πολλῶν μηνῶν. Ἐτσι ὁ Πέτε μπόρεσε νά παραβιάσῃ εὐκόλα τὴν κλειδωνιὰ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ, πού ἦταν σκουριασμένη καὶ νά μπῆ μέσα χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς.

Μόλις μπῆκε μέσα, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νά φορέσῃ τὰ γάντια του. Ἀνέβηκε κατόπιν στὴ σοφίτα, σκαρφάλωρε στὸ φεγγίτη μὲ μιά σκάλα καὶ βγῆκε στὰ κεραμίδια. Ἀνασπίνοντας τότε βαθειά, κύτταξε τὸ ρολοῖ τοῦ πού ἔδειχνε μιάμιση. Μόλις ἕνα τέταρτο εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

«Ὅλα πάνε καλά», σκέφτηκε ἐνῶ προχωροῦσε μὲ τὰ τέσσερα ἐπάνω στὰ κεραμίδια.

Ἐφτασε τέλος στὸν φεγγίτη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σλάκ, τὸν ἀνοίξε καὶ γλύστρησε μέσα στὴ σοφίτα. Ἡ πόρτα τῆς σοφίτας ἦταν κλειδωμένη ἀπ' ἔξω, μὰ, μέσα σὲ μιά στιγμή, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς σουγιᾶ, κατάρθωσε νά τὴν παραβιάσῃ.

Πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, ὁ Πέτε κατέβηκε στὸ ἰσόγειο. Μιά σιωπὴ σχεδὸν ἀφύσικη θασίλευε τὸν προθάλαμο. Προχώρησε ἀθόρυβα καὶ φευγαλέα πρὸς μιά πόρτα.

Μὲ καρδιά πού χτυποῦσε δυνατὰ, ὁ Πέτε ἔπιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι του τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ μὲ τὸ ἄλλο τράβηξε τὸ περιστροφὸ του. Θὰ μετροῦσε ὡς τὰ τρία γιὰ νά κἀνῃ κουράγιο... Αὐτὸ θὰ ἔφτανε... Ἐξερε πὼς ὁ Σλάκ εἶχε πάντα τὴ ράχη του γυρισμένη πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν καθόταν μπρὸς στὸ γραφεῖο του. Ἴσως νά τοῦ ἔγραφε τώρα καμμιά καινούργια ἐκβιαστικὴ ἐπιστολὴ γιὰ νά τοῦ ζητήσῃ καὶ πάλι χρήματα.

Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ, ὁ Πέτε χαμογέλασε σαρκαστικὰ καὶ γύρισε ἐλαφρὰ τὸ πόμολο τῆς πόρτας.

Ὁ ἰδρώτας ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του κι' ἔσφιγγε σπασμωδικὰ στὸ χέρι του τὸ περιστροφὸ του. Θὰ μετροῦσε ὡς τὰ τρία, θ' ἀνοίγε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ θὰ πυροβολοῦσε...

Τὸ τικ - τὰκ τοῦ μεγάλου ρολοιοῦ τοῦ προθαλάμου ἀντηχοῦσε ἀλλόκοτα δυνατὸ. Κι' ὅμως φαινόταν στὸν Πέτε ὅτι ὁ κρότος του δέν κατάρθωσε νά σκεπάσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς του.

Ὡστόσο, δέν φοβόταν... Ἐνοιωθε μονάχα ἕνα νευρικὸ ἐρεθισμὸ πού τὸν ἀναστάτωνε... Μὰ δέν ἔπρεπε νά τρέμῃ... Τὸ δάχτυλο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ πιεζε τὴ σκανδάλη ἔπρεπε νά εἶνε σταθερό... Θὰ σημάδευε κάτω ἀπ' τὴν ὠμοπλάτη...

Ἐνα... δύο... τρία!.. Ὁ Πέτε, ὅπως τὸ εἶχε ἀποφασίσει, ἀνοίξε μὲ μιᾶς τὴν πόρτα καὶ πυροβόλησε...

Ὁ κρότος τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως οὔτε ἀκούστηκε. Εἶχε φροντίσει, βλέπετε, νά προμηθευθῆ ἕνα ἀθόρυβο ρεβόλβερ... Μονάχα ἕνας ὑπόκωφος θόρυβος ἀντήχησε... κι' ὁ Ροϋμπεν Σλάκ σωριάστηκε πάνω στὸ γραφεῖο του, νεκρὸς χωρὶς ἄλλο...

Ὁ Πέτε Ζομάν ἔγλυψε μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ κατὰξερα χεῖλη του καὶ ξανάβαλε τὸ περιστροφὸ του στὴν τσέπη του.

Ὅλα πεῖα εἶχαν τελειώσει!.. Νά λοιπὸν τί νοιώθει κανεὶς ὅταν κἀνῃ ἕνα φόνο, ὅταν ἀφαιρῆ τὴ ζωὴ ἑνὸς ὁμοίου του...

Ὁ Πέτε ἦταν λίγο ζαλισμένος κι' ὁ παλμὸς του χτυποῦσε μὲ δύναμι... Τοῦ φαινόταν πὼς τὸ κορμί του καὶ τὸ μυαλό του ἐνεργοῦσαν χωριστὰ τὸ καθένα...

Τὰ ρολόγια! Δέν ἔπρεπε νά ξεχάσῃ τὰ ρολόγια!..

Καταβάλλοντας μιά τεράστια προσπάθεια θελήσεως, ανέκτησε όλη του την ψυχραιμία.

Τό ρολόι του έδειχνε δυό παρά είκοσιπέντε...

Με τό γαντοφορεμένο πάντα χέρι του σκούπισε τόν Ιδρώτα του μετώπου του.

Δυό παρά είκοσιπέντε! Δέν είχε χρειαστή περισσότερο από μισή ώρα να καταστρώσει τό έγκλημά του, να προετοιμάσει τό άλλοθι του και να σκοτώσει αυτόν που έπρεπε να σκοτώσει.

Υπήρχε ένα ρολόι πάνω στο τζάκι. Ο Πέτε έσπασε τό γυαλί του κι' έβαλε τούς δείχτες του να δείχνουν μιά και δεκατρία λεπτά, δηλαδή δυό λεπτά πριν από τη στιγμή που είχε φωτογραφηθή. Έπειτα τό πέταξε με δύναμι κάτω και τό μισοχάλασε.

Αργά και μεθοδικά, άρχισε να κάνει τό δωμάτιο άνω-κάτω. Αναποδογύρισε τις καρέκλες, έσπασε τά βάζα, άναστατώσε τά βιβλία.

Τέλος, λαχανιασμένος, στάθηκε για να κυττάξει τό έργο του. Οποιος θάβλεπε τό γραφείο στην κατάσταση αυτή άσφαλώς θα σχημάτιζε την πεποίθησι ότι μιά τρομερή πάλη είχε διαδραματισθή εκεί μέσα.

Ο Πέτε χαμογέλασε πένθιμα και σαρκαστικά, κυττάζοντας τό θύμα του.

Ετοιμαζόταν να φύγει, όταν έξαφνα είδε τό μπρασελέ ρολόι του Σλάκ.

Δάγκωσε τά χείλη του με τη σκέψι πως λίγο έλειψε να τό ξεχάσει. Θα έφτανε ή παραμικρή παράλειψις για να πλέξει μόνος του τό σκοινί της κρεμάλας του.

Ανασήκωσε τό άδρανές μπράτσο του θύματος και προσ-

πάθησε να γυρίσει πίσω τούς δείχτες του ρολογιού, μα τά γάντια του τόν στενοχωρούσαν... Τά έβγαλε κι' έβαλε έτσι τό ρολόι να δείχνη κι' αυτό μιά και δεκατρία λεπτά. Έ-

πειτα χτύπησε με δύναμι τόν καρπό του χεριού του Σλάκ στην κώχη του γραφείου. Τό ρολόι στάθηκε κι' ο Πέτε έτοιμάστηκε να φύγει από τόν ίδιο δρόμο που είχε χρησιμοποιήσει για να μπη μέσα.

Μα και πάλι στάθηκε ξαφνικά: είχε θυμηθή τό μεγάλο ρολόι του προθαλάμου που στάθηκε άφωνος μάρτυς του έγκλήματός του και τού οποίου τό έκκρεμες εξακολουθούσε τη ρυθμική του κίνησι.

Όσο πιο γρήγορα και πιο άθόρυβα μπορούσε, ο Πέτε τό έρριξε στο πάτωμα, έβαλε τούς δείχτες να συμφωνούν με την ώρα των δυό άλλων ρολογιών και κατόπιν του κατέφερε μιά κλωτσιά στο μηχανισμό του.

Έπειτα από πέντε λεπτά, ο Πέτε είχε βγή έξω στο δρόμο και τραβούσε για τό σπίτι του, ευτυχής που δέν τόν είχε άντιληφθή κανείς, ούτε κατά τόν έρχομό του, ούτε κατά την άναχώρησί του.

Μόλις έφτασε στην κατοικία του σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα, βγάζοντας ένα στεναγμό άνακουφίσεως... Έπειτα γέμισε ένα ποτήρι ούϊσκου και τό ήπια μονορροϋφι... Τί έγκλημα! Και προπάντων τί άλλοθι!

Ήταν περήφανος για τό κατόρθωμά του κι' αν είχε εκεί κοντά του κάποιον από τούς φίλους του, θα ήταν ικανός να του τά διηγηθή όλα για να του δείξει με πόση επιδεξιότητα είχε ένεργήσει.

Μα έξαφνα έγινε κατάχλωμος...

— Τά γάντια του!.. Που ήσαν;

Διέσχισε τό δωμάτιο μ' ένα πήδημα κι' έτρεξε στα πανωφόρι του. Έψαξα σαν τρελλός όλες του τις τσέπες, μα τά γάντια του δέν ήσαν πουθενά.

— Θεέ μου! ψιθύρισε πέφτοντας σε μιά καρέκλα.

Είχε θυμηθή τό μπρασελέ ρολόι του Σλάκ... Θυμήθηκε πως είχε βγάλει τά γάντια του για να μετακίνηση τούς δείχτες... Τά είχε ξεχάσει πάνω στο γραφείο του σκοτωμένου, όπου σε λίγο θα τά εύρισκε ή άστυνομία... και θα την ώδηγούσαν για να τόν άνακαλύψη!..

Ήπια ακόμα δυό ούϊσκου χωρίς νερό... Αυτά τόν ήσύχασαν λίγο... Δέν

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Παρουσίασαν κάποτε στον μεγάλο τραπεζίτη Ρότσιλδ έναν κατάλογο εισφορών για κάποια άναξιοπαθούσα οικογένεια.

— Σας παρακαλούμε, να προσφέρετε κι' έσεις τόν όβολό σας, κύριε Ρότσιλδ, για τη φτωχή αυτή οικογένεια, τού είπαν.

Ο πολυεκατομμυριούχος πήρε τόν κατάλογο κ' ύπέγραψε για χίλια φράγκα.

— Μα ο γυιός σας έδωσε δυό χιλιάδες, τού είπαν. Δέν μπορείτε, λοιπόν, έσεις να δώσετε λιγώτερα!

— Τί σημασία έχει αυτό; άποκρίθηκε ο Ρότσιλδ. Ο γυιός μου μπορεί νανε άνοιχτοχέρης. Μην ξεχνάτε πως έχει έκατομμυριούχο... πατέρα!

Ένας Άγγλος ύπερηφανεύονταν κάποτε μπροστά σ' έναν Γάλλο για την άπέραντη έκτασι του βρετανικού βασιλείου.

— Μάλιστα, κύριε, είπε στο τέλος, στις βρετανικές κτήσεις, πρέπει να ξέρης, ότι ουδέποτε βασιλεύει ο ήλιος.

— Δέν μου φαίνεται παράξενο αυτό, άπάντησε γελώντας ο Γάλλος. Γιατί ο ήλιος πρέπει ναχη τά μάτια του τέσσερα σε τέτοιους μπερμπάντες, σαν κι' έσας.

Μιά μέρα ή βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία είχε προαναγγείλει ότι θα έβγαине από τά άνάκτορα στις 11 πριν από τό μεσημέρι. Έπειδή όμως ή κυρία των τιμών που έ-

πρόκειτο να την συνοδεύσει, άργούσε να παρουσιαστή, ή Βικτωρία άναγκάστηκε να την περιμένη επί ένα τέταρτο.

Όταν ή αυλική φάνηκε επί τέλους, ή βασίλισσα έβγαλε τό χρυσό ρολόι της και της τό έδωκε λέγοντας:

— Φαίνεται πως τό ρολόι σας... δέν πάει καλά, κυρία. Κρατήστε λοιπόν τό δικό μου που είνε άκριβέστερο.

είχε προετοιμάσει ένα πρώτης τάξεως άλλοθι;... Γιατί ν' άνησυχή; Τό άλλοθι του ήταν τόσο άναμφισβήτητο ώστε δέν ύπήρχε κανείς λόγος να δαγκώνη με λύσσα τά χέρια του...

Η φωτογραφίες είνε οι πιο άδιάφευστοι μάρτυρες κι' αυτός είχε μιά φωτογραφία ή όποια τόν παρίστανε κάτω από ένα μεγάλο ρολόι

στη μιά και τέταρτο... Τι άλλο ήθελε για ν' άποδείξη την άθωότητά του;... Τί είχε να φοβηθή;

Ο Ρουμπεν Σλάκ είχε δολοφονηθή δυό λεπτά προητέρω έπειτ' από μιά μανιώδη πάλη, κατά την διάρκεια της όποιας έσπασαν τό ρολόι του τζακιού και τό μπρασελέ του... Την ίδια ώρα αυτός, ο Πέτε, έπόζαρε σ' έναν ύπαίθριο φωτογράφο, στη γωνιά ενός δρόμου... και χρειάζοταν ένα δλόκληρο τέταρτο για να πάη από τό δρόμο αυτόν ως τό σπίτι του Σλάκ.

Καθουχασμένος από τις σκέψεις αυτές, ο Πέτε ξανακάθισε στην πολυθρόνα του και χαμογέλασε... Όχι, κανείς δέν μπορούσε να διαμφισθητήση τό άλλοθι του.

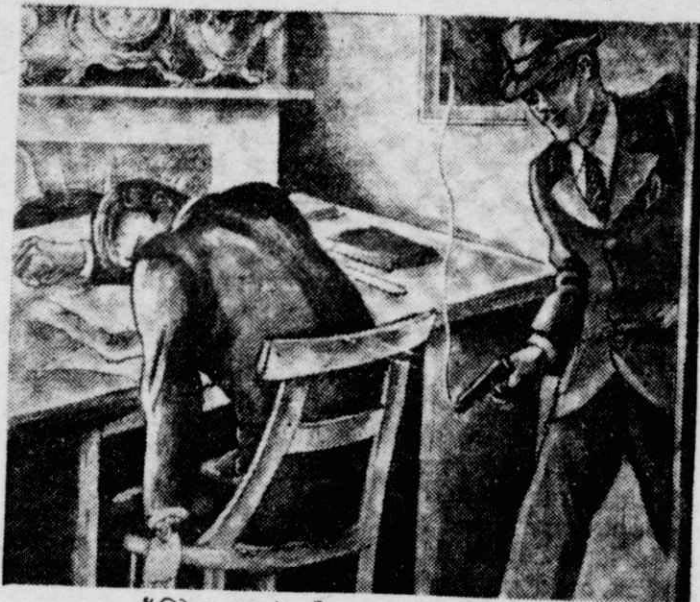
Την άλλη μέρα δέχτηκε την έπίσκεψι δυό άστυνομικών. Είχαν βρή τά γάντια του και είχαν κατορθώσει, χάρις σ' αυτά, να τόν άνακαλύψουν.

— Ναι, ναι, τούς άπάντησε ο Πέτε, είνε δικά μου. Προχθές είχα πάει να έπισκεφθώ τόν κ. Σλάκ και τά ξεχάσα στο γραφείο του.

Όστόσο, παρ' όλο τό άναμφισβήτητο άλλοθι του, παρ' όλη τη φωτογραφία που πιστοποιούσε ότι ήταν άδύνατον να έχη διαπράξει αυτός τό έγκλημα, οι άστυνομικοί τόν συνέλαβαν και τόν προφυλάκισαν.

Τό ρολόι, πάνω από τό όποιο είχε φωτογραφηθή, δέν λειτουργούσε τρώ μερικών μηνών.

V. GUEST — B. ASTELL

Όλα πειά είχαν τελειώσει...

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικώς τιμάς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, πρό του 1900, διάφορα φυλλάδια, παληές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.